

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Gratitude sanctissimæ Virginis ob collatas à Deo sibi gratias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

§. II.

*Gratitudo Sanctissimæ Virginis ob collatas
à DEO sibi gratias.*

Post pulsatas egregiè tres primas Pfalterij chordas, sequentium quoque non minus suavem auri- bus nostris insinuat harmoniam: *Fecit mihi magna, qui potens est.* Non erat quid magnum respectu Omnipotentis Dei creasse universum huic orbem unico verbo, poterat enim illorum creare plures alios longè excellentiores: Sed tria sunt iuxta mentem Doctotis Angelici, quæ Deus tam fecit magna, ut exhauriant omnipotentis ipsius brachij fortitudinem, ita ut illa facere non posset nec majora, nec nobilitiora. Tria hæc sunt Homo-Deus, Mater Dei, & Beatus fruens Visione Dei. Jam eodem tempore tria hæc operatus est in Sanctissimâ Virgine: Siquidem Filius Dei factus est Homo in purissimo ipsius utero; Ecce primum prodigium: ipsa verè facta est Mater Dei; ecce secundum: Et eodem instanti Deus Homo possedit claram visionem Dei; ecce tertium.

Silete Angeli, obstupefcite cœli, auscultate homines terræ, Sanctissimam Virginem cantantem audite cum voluptate, quo attonitas reddat omnes creaturas: *Fecit mihi magna, qui potens est.* Deus omnipotens, quem adoro, fecit in me omnia, quæ facere extra se-

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

potest, maxima. Videte, quòd ipsa tam verè sit Mater Dei, quàm Pater æternus ipsius est Pater, ea quia gloria infinita est Patri talem habere Filium, admiremini, cum capere non possitis, quanta sit gloria Sanctissimæ Virgini, existeret Matrem ejusdem Filij: Admiremini, quòd ipsa sit Domina, non solùm creaturarum omnium, sed Creatoris ipsius, qui cum ipsius factus sit Filius, factus est quoque inferior & subditus ipsius. Contemplemini, quòd ipsa primus sit Paradisus, eòquòd in purissimo ipsius utero prima rationalis anima, quæ est illa Filij ipsius Unigeniti, clarè incipiat videre essentiam Dei, & consequenter ipsus Dei ipsa sit Paradisus. O Mater admirabilis! ò excellentia omnium maxima: ò epitome omnium mirabilium Dei! quantum prodigium! quantum portentum tu es? Verùm quid dicit ipsa post hæc?

Et misericordia ejus à pro genie Sanctissima in progenies. Ipsa nostram decantat felicitatem, postquam deprædicaverat suam; ipsa tanto cum gaudio, quantà cum admiratione aspicit, quòd infinitæ misericordiæ Filij sui Unigeniti inclusa non sint in castissimo utero suo, nisi ut liberaliter effundat illas in genera- tionum.

Aaaa: tionum.

Quid cogi-
andum de
s, qui non
onorat
an illi
nem Vir-
inem.

D Thom.
1. p. 4. 25
1. 6.

Deus co-
dem tem-
pore fecit
in S. Vir-
gine tria
tam magna
ut his nihil
excellen-
tius facere
posset.

Virgo no-
stram de-
cantat feli-
citatem,
postquam
deprædica-
vit suam.

tionum generationes, id est, in omnem innumerabilem multitudinem hominum, qui vel unicum excludere velit infinito Redemptionis suæ beneficio: Siquidem verum est, quod *pro omnibus mortuus est Christus*; Verum igitur est, quod *omnes vult salvos fieri, quodque neminem vult perire*. Intelligis hoc bene hæretice? JESUS Christus, unicus Patris æterni & Sanctissimæ Virginis Filius, mortuus est pro omnibus hominibus, ipse salvos vult fieri omnes, ipse perire vult neminem: intelligis hoc bene infelix? an verba hæc omni referta suavitate potes audire, quod non contradicas illis pro eo, quod repleant te gaudio, & abripiant admiratione.

Damnati summè torquentur, dum addiscunt id, quod canit Ecclesia in Cantico Magnificat.

Audite hæc infelices damnati, qui lugetis in æterno barathro inferni: Filius Dei mortuus est pro omnibus vobis; ipse voluit vos omnes salvos fieri, ipse nec unicum voluit è vobis perire: Aspici- te hæc & contabescite præ dolore, quod vestram amiseritis culpam vitam æternam, bonum infinitum, ineffabilia ac immensa gaudia, quæ suam is vobis acquisiverat morte. Ah! quantæ rabies, quantæ desperationes quanti furores in perpetuum Cor vobis lacinabunt, ex aspectu infinitæ bonitatis Dei, quem amare nolujstis, nec illi servire, postquam ipse magis propria suam amavit vos vitam, & mortuus est, ut serviret vobis! Auferte à me hu-

jus rei memoriam, amovete à me bonitatis hujus aspectum, quo torqueor atrocius, quam omni igne infernali clamabitis. O si saltem id vobis esset solatij, ut dicere possitis: ipse non amavit me, ipse non est mortuus pro me, ipse meam non voluit salutem, ipse mihi defuit gratia, aliquis vobis esset excusationis titulus, & levis quædam vestrarum imminutio peccatorum; sed dicere hoc non poteritis; dicitis id quidem præsentis temporis vitæ ex horrenda quædam cæcitate, vel desperatâ potius malitiâ; sed modò hæc cæcitas vestris est absterfa oculis, vestra modò malitia afficitur supplicio: ipse pro vobis tolerata, & à vobis contempta mors, invitos morti vos faciet morte æternâ; & Passionis ipsius tormenta, quæ amore vestri sustinuit, quæque habuistis desperationi, inferent vobis cunctos inferni cruciatus, à quibus exsolvemini nunquam in æternum. Vos id scire nolujstis, nec id credere aut considerare vestræ temporis vitæ; Jam id nôstis, id sentitis, & sentietis in æternum sub Omnipotentis brachio, qui ulciscetur absque misericordiâ & absque metâ incredulitatem vestram, & abominandam vestram ingratitude.

An hoc sit, quod Sanctissima Virgo insinuare vobis in suo voluit Cantico, dum posthæc cecinit: *Fecit potentiam in brachio suo, dispersit superbos mente cordis sui.*

Attir.

Damnati nullam habent excusationem, ex qua haurire possint solatium.

Coronam Monachorum ipsorum culum pitiendum narch defecer in ter

Affirmat, idem Omnipotens Dei brachium, quod tanta fecerat in se ut suam demonstraret misericordiam timentibus ipsum, demonstrare similiter formidendos iracundie suae effectus, ut suam glorificaret iustitiam in puniendis illis, qui non amaverint ipsum; eosdemque oculos, qui benignè aspexerant profundam suae humilitatis abyssum, aspexisse quoque cum indignatione superbiae montes in adversarijs & hostibus suis, eademque potentia, qua exaltat ad solia humiles, praecipitare ipsum ambiciosos ac superbos in barathrum abjectionis.

Coronae
Monarcharum
terrarum
ipsorum
decidunt
capitibus;
dum Monarcha
caeli
descendit
in terras.

Sanè consideratu res est stupenda, quod in tempore, quo infinita Majestas Dei apparere voluit in terris, usque ad nostrum humiliata ac depressa nihilum, superbia humana disparuerit coram oculis ipsius, sicut tenebrae noctis in praesentia solis. Nonne videre erat, dum is nascebatur in exili stabulo, supra paleam & inter bestias, quantae ceciderint coronae à capitibus eorum; qui capita summa erant & ambitiosissimi in mundo? In imperio Romano, quod toti dominabatur orbi, Julius Caesar, Pompejus, Lepidus, Antonius, totque alij Principes, ceciderunt ad pedes solius Augusti Caesaris, qui Imago erat JESU Christi, juxta eximiam Cardinalis Baronius in Annalium suorum exordio observationem, asserentis, quod ideo

hic Princeps portare noluerit nomen Domini, quamvis is solus videretur esse Dominus totius hujus inferioris mundi, quasi declarare per hoc voluerit, figuram amplius non esse in praesentia veritatis. Et in Judaea Hircanus & Aristobulus dejecti sunt à solijs suis; sicut & crudelissimus & impius Herodes, qui triumphare jam sese in sua credens superbia de Deo hoc humiliato, exertoque ipsum persequens gladio, illumque submergere volens copiosissimo Sanguinis tantorum infantium à se occisorum diluvio, propria sua trucidavit se manu, non inveniens alium licetorem in universo orbe magis dignum se, ad exequendum supremum aeternae sententiae Dei in personam suam supplicium. *Et nunc Reges intelligite; audite hoc Reges terrae; audite magni, potentes ambitiosi, arrogantes hujus mundi, & addiscite humiliare vos sub humilitate supremi vestri Monarchae; aliàs Omnipotens ipse brachium onerare vos noverit opprobrijs, non adhibiturus (si ita voluerit) nisi res plurimum abjectas & despiciabiles.*

Sanctus Antoninus refert de *S. Antonino*
per exemplum prorsus singulare *nus p. 2. tit.*
& admodum jucundum de quodam *3. c. 2.*
Principe ultra modum superbo,
qui cum cantati in Cantico Sanctissimae Virginis hunc versum audiret: *Deposuit potentes de sede,*
& *exaltavit humiles;* Ecce, inquit,

quit, ridiculum ostentationem, quã deprædicat MARIA sui potentiam Filij: Dolendum sanè, quòd me hucusque non deturbaverit folio; expungendus proin mox foret hic versus è Cantico *Magnificat*. Sed Deus, ut ifaceret ipsum ridiculum, & magnam ipsius arrogantiam magnã humiliaret confusione, uti non voluit nisi simplici quãdam apparentiã. Cum Princeps hic aliquando esset in balneo, exiguo suorum stipatus Comitatu, Angelus quidam occultè, illius se induit vestimentis, ipsiusque assumens figuram concessit in aulam, ejusque famulos trahens post se assecras: Princeps egresso balneo, cum se totum solum aspiceret, neque amplius sua vestimenta inveniret, induere coactus est pannos quosdam centones, quos illorum loco ipsi reliquerat Angelus; unde percitus furore, & exiliens prærabie sub exili hoc apparatu, accessit aulam, non nisi flammam vibrans & ignes veluti desperatus, innumeris injurijs ac minis omnes suos obruens famulos: Sed hic longis tractibus absorbenda ipsi fuerat confusio; siquidem cum non agno-

sceretur sub hujus mendicabili specie, acceptus fuit velut ridiculus, temerarius, fatuus ac stolidus, contemptus, expulsus, parùmque abfuit, quia mactaretur verberibus: non diu duravit tragœdia, diutiùs tamen, quàm ipse voluerat; siquidem cum adductus esset coram Angelo, quem regio suo aspiciebat amictum murice, quémque tota aula velut suum venerabatur Principem; Cùmque per aliquas horas omnium exhibitus fuisset ludibrijs, Angelus in quoddam conclave seorsim abducto asperè suam exprobrans arrogantiam, efficaciter demonstravit illi infinitam suam à Deo dependentiam, & obligationem nunquam intermissam, quã teneretur divinæ ipsius misericordiz, quòd tanto tempore ipsum tolerans velut Alterum Luciferum non detruserit in inferni barathrum, & suis redditis ipsi vestimentis, suã exuit ipsum arrogantiam; Ex quo velut legitimus receptus princeps, modestus deinceps habere se didicit. Eheu! quàm facile est Deo nostram humiliare superbiam, nostròque nos restituere nihilo!

§. III.

Providentia Dei specialiter sese extendit erga bonas animas.

SEPTIMA hæc psalterij ipsius chorda magis suavi, magisque jucundo resonuit tono; siquidem at-

tollens iterum cogitationes suas usque ad infinitam Filij sui bonitatem, quem velut suum aspiciebat Patrem,

Historia jucunda & plena documento.

Providentia magis specialiter extendit sese erga bonas animas.

Deus hinc suam bonitatem extendit erga bonas animas.